Υπόθεση 360/85 R

Dillinger Hüttenwerke AG
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Χάλυβας — Προσαύξηση των ποσοστώσεων παραγωγής και παραδόσεως — Ειδικές περιστάσεις »

Περίληψη

1. *Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Προϋποθέσεις παραδεκτού — Παραδεκτό της κύριας προσφυγής — Δεν ασκεί επίδραση*
   (Συνθήκη ΕΚΑΧ, άρθρο 39· κανονισμός διαδικασίας, άρθρο 83, παράγραφος 1)

2. *Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Προσωρινά μέτρα — Προϋποθέσεις χορηγήσεως — « Fumus boni juris » — Σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία*
   (Συνθήκη ΕΚΑΧ, άρθρο 39· κανονισμός διαδικασίας, άρθρο 83, παράγραφος 2)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 22ας Απριλίου 1986 *

Στην υπόθεση 360/85 R,

Dillinger Hüttenwerke AG, εταιρία γερμανικού δικαίου με έδρα το Dillinger, Saar, εκπροσωπούμενη από τον J. Sedemund, δικηγόρο Κολωνίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο J. Loesch, 8, rue Zithe,

αιτούσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον R. Wägenbaur, νομικό σύμβουλο της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

υποστηριζόμενης από το

Βασίλειο της Δανίας, εκπροσωπούμενο από τους L. Mikaelsen, νομικό σύμβουλο του Υπουργείου Εξωτερικών, και H. Meldahl, υπάλληλο διοικήσεως του ίδιου Υπουργείου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία του Βασιλείου της Δανίας, 11 B, boulevard Joseph-II,

παρεμβαίνον,

που έχει ως κύριο αντικείμενο αίτηση με την οποία η προσφεύγουσα ζητεί την έκδοση προσωρινής επιταγής, η οποία να υποχρεώνει την Επιτροπή να απόσχει από τη χορήγηση συμπληρωματικών ποσοστώσεων για το δεύτερο τρίμηνο του 1986 βάσει του άρθρου 14Γ της αποφάσεως 3485/85 της Επιτροπής της 27ης Νοεμβρίου 1985 (ΕΕ L 340, σ. 5),

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

ΔΙΑΤΑΞΗ

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Νοεμβρίου 1985, η εταιρία Dillinger Hüttenwerke AG, στο εξής: η Dillinger, άσκησε, δυνάμει του άρθρου 33, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως 2760/85 της Επιτροπής, της 30ής Σεπτεμβρίου 1985 (ΕΕ L 260, σ. 7), που τροποποιεί την απόφαση αριθ. 234/84 της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1984 για παράταση του συστήματος επιτήρησης και ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα των επιχειρήσεων της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 29, σ. 1). Το άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής, που ίσχυσε από την 1η Ιουλίου 1985, προσέθεσε στην

προαναφερθείσα απόφαση 234/84 το υπ' αριθ. 14Δ νέο άρθρο, το οποίο παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να χορηγεί πρόσθετη συμπληρωματική ποσόστωση 25 000 τόνων, κατ' ανώτατο όριο, ανά τρίμηνο στις επιχειρήσεις που συγκεντρώνουν τρεις προϋποθέσεις:

— να είναι η μοναδική επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα στη χώρα όπου βρίσκεται·

— να αντιμετωπίζει εξαιρετικές δυσκολίες, ακόμη και μετά την προσαύξηση της ποσόστωσης κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 14·

— να μην έχει λάβει ενισχύσεις κατ' εφαρμογή των διατάξεων της αποφάσεως 1018/85 της Επιτροπής (ΕΕ L 110, σ. 5).

2 Στις 27 Νοεμβρίου 1985, η Επιτροπή αντικατέστησε την προαναφερθείσα απόφαση 234/84 και το νέο άρθρο της 14Δ με την προαναφερθείσα γενική απόφαση 3485/85, η οποία τέθηκε σε εφαρμογή την 1η Ιανουαρίου 1986 για περίοδο δύο ετών. Το άρθρο 14Γ της νέας αυτής αποφάσεως επιβεβαιώνει την εξουσία της Επιτροπής να προσαυξάνει την πρόσθετη ποσόστωση μέχρι του ύψους των 25 000 τόνων ανά τρίμηνο για μια επιχείρηση, εξαρτά όμως πλέον την προσαύξηση αυτή μόνο από τους δύο πρώτους όρους που αναφέρονται στη σκέψη 1 της παρούσας Διατάξεως.

3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Μαρτίου 1986, η προσφεύγουσα υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 39, τρίτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΚΑΧ και του άρθρου 33 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΚΑΧ, αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων, με την οποία ζητεί την έκδοση προσωρινής επιταγής, η οποία να υποχρεώνει την Επιτροπή να απόσχει από τη χορήγηση συμπληρωματικών ποσοστώσεων για το δεύτερο τρίμηνο βάσει του άρθρου 14Γ της αποφάσεως 3485/85 της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1985, για παράταση της ισχύος του συστήματος επιτήρησης και ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 340, σ. 5).

4 Με Διάταξη της 1ης Απριλίου 1986, έγινε δεκτή, βάσει του άρθρου 34 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΚΑΧ, παρέμβαση του Βασιλείου της Δανίας υπέρ της καθής.

5 Η καθής υπέβαλε γραπτές παρατηρήσεις στις 24 Μαρτίου 1986. Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις παρατηρήσεις τους στις 16 Απριλίου 1986.

6 Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να περιγραφεί συνοπτικώς η κατάσταση που έδωσε λαβή στη διαφορά, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων.

7 Η Επιτροπή, κρίνοντας ότι η δανική επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα Det Danske Stålvalseværk, στο εξής: η DDS, συγκέντρωνε όλες τις προϋποθέσεις που απαριθμούν τα προαναφερθέντα άρθρα 14Δ και 14Γ, χορήγησε στην επιχείρηση αυτή, βάσει του πρώτου αυτού άρθρου, πρόσθετη ποσόστωση παραγωγής ύψους 25 000 τόνων για καθένα από τα δύο τελευταία τρίμηνα του 1985 και, βάσει του δεύτερου άρθρου, ποσόστωση του ίδιου ύψους για το πρώτο τρίμηνο του 1986. Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, για καθεμία από τις δύο αυτές πρόσθετες ποσοστώσεις, το ποσό που μπορούσε να παραδοθεί εντός της κοινής αγοράς ήταν 18 698 τόνοι και ότι, από το ποσό αυτό, οι 11 460 τόνοι αφορούσαν την κατηγορία II, στην οποία κατατάσσεται το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής της προσφεύγουσας.

8 Επισημαίνεται επίσης ότι η επιχείρηση DDS, στην οποία χορηγήθηκαν οι πρόσθετες αυτές ποσοστώσεις, είναι η μοναδική επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα της Δανίας, από πολλών δε ετών εφαρμόζει πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως. Εκτός από τις προαναφερθείσες πρόσθετες ποσοστώσεις των άρθρων 14Δ και 14Γ, η επιχείρηση αυτή έλαβε κατά την ίδια περίοδο, δυνάμει του άρθρου 14 της προαναφερθείσας αποφάσεως 234/84, πρόσθετες ποσοστώσεις ύψους 15 000 τόνων ανά τρίμηνο, από τους οποίους λίγο περισσότεροι από 10 000 τόνους αφορούσαν την κατηγορία II. Το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής της συνίσταται σε λαμαρίνες της κατηγορίας II και προορίζεται για εξαγωγή. Πράγματι, από τα αριθμητικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στη δικογραφία και τα οποία δεν αμφισβητήθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, προκύπτει ότι, επί παραγωγής 306 922 τόνων στην κατηγορία II για το 1984, η επιχείρηση αυτή εξήγαγε 248 483 τόνους, από τους οποίους τους 132 483 προς τα άλλα κράτη μέλη της ΕΚΑΧ. Η επιχείρηση DDS είναι η μόνη επιχείρηση η οποία έχει λάβει, μέχρι σήμερα, πρόσθετες ποσοστώσεις δυνάμει των προαναφερθέντων άρθρων 14Δ και 14Γ.

9 Σύμφωνα με το άρθρο 39 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, οι προσφυγές που ασκούνται ενώπιον του Δικαστηρίου δεν έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα. Το Δικαστήριο, όμως, μπορεί, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και να διατάξει κάθε άλλο αναγκαίο προσωρινό μέτρο.

10 Το άρθρο 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας ορίζει ότι, για να εγκριθεί η λήψη προσωρινών μέτρων όπως τα αιτούμενα εν προκειμένω, πρέπει η αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων να προσδιορίζει τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται.

11 Προτού εξεταστούν τα επιχειρήματα τα οποία προβάλλει η προσφεύγουσα προς απόδειξη του ότι η αίτησή της πληροί τους όρους λήψεως προσωρινών μέτρων, είναι χρήσιμο να εξεταστεί το θέμα που θίγει η καθής όσον αφορά το παραδεκτό της κύριας προσφυγής.

12 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η προσφεύγουσα στις 22 Νοεμβρίου 1985 δεν αφορούσε παρά μόνο την προαναφερθείσα απόφαση 2760/85 και ότι μόνο στο πλαίσιο της απαντήσεώς της η προσφεύγουσα έκρινε ότι μπορούσε, για λόγους οικονομίας της δίκης, να διευρύνει το αντικείμενο της προσφυγής της ώστε να καλύπτει και το άρθρο 14Γ της εν λόγω αποφάσεως 3485/85, δεδομένου ότι το άρθρο αυτό είναι σχεδόν ταυτόσημο με το προαναφερθέν άρθρο 14Δ. Η καθής τονίζει ότι δεν μπορεί να συμφωνήσει με την ερμηνεία αυτή· αποκρούει ιδίως το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο το νέο άρθρο έχει καθαρά επικυρωτικό χαρακτήρα. Αντιτίθεται, συνεπώς, στην επέκταση του αντικειμένου της προσφυγής και στην προαναφερθείσα απόφαση 3485/85 και υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα όφειλε να ασκήσει νέα προσφυγή ακυρώσεως εφόσον είχε την πρόθεση να ζητήσει αναστολή εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως και του άρθρου 14Γ.

13 Θα πρέπει να τονιστεί σχετικά ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. ιδίως υποθέσεις 75/72 R, Perinciolo κατά Συμβουλίου, Slg. 1972, σ. 1201, και 186/80 R, Suss κατά Επιτροπής, Slg. 1980, σ. 3501), το θέμα του παραδεκτού της κύριας προσφυγής δεν πρέπει να εξετάζεται στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων. Το θέμα αυτό πρέπει να ερευνάται κατά την εξέταση της ουσίας της προσφυγής. Επομένως, το θέμα του παραδεκτού, το οποίο θίγει η Επιτροπή, δεν θα εξεταστεί στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων.

14 Η προσφεύγουσα, προκειμένου να προβάλει μία εύλογη αιτία, η οποία θα δικαιολογούσε εκ πρώτης όψεως τη λήψη του ζητουμένου προσωρινού μέτρου, προβάλλει διάφορους ισχυρισμούς, οι οποίοι, κατά την άποψή της, καθιστούν σαφές ότι το ειδικό σύστημα του οποίου απολαύει η επιχείρηση DDS δυνάμει των προαναφερθέντων άρθρων 14Δ και 14Γ παραβιάζει από πολλές απόψεις το κοινοτικό δίκαιο.

15 Θεωρεί, καταρχάς, ότι το σύστημα αυτό είναι τελείως αντίθετο προς τη νομολογία του Δικαστηρίου όσον αφορά το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ιδίως δε προς την αρχή την οποία διατύπωσε το Δικαστήριο με την απόφαση της 3ης Μαρτίου 1982 (Alpha Steel κατά Επιτροπής, 14/81, Συλλογή 1982, σ. 749), όπου αναφέρεται ότι το σύστημα ποσοστώσεων δεν μπορεί, καταρχήν, να « μεταβάλει τις αντίστοιχες θέσεις των επιχει-

ρήσεων στην αγορά ». Παρέκκλιση από την αρχή αυτή του αμετάβλητου των αντιστοίχων τμημάτων της αγοράς είναι δυνατή μόνο βάσει κριτηρίων αντικειμενικών και εφαρμοζομένων κατά τρόπο ομοιόμορφο, υποχρέωση την οποία δεν τήρησε η Επιτροπή θεσπίζοντας τα προαναφερθέντα άρθρα 14Δ και 14Γ. Υποστηρίζει πράγματι ότι, στην προκειμένη περίπτωση, τα κριτήρια που ακολούθησε η Επιτροπή προκειμένου να παρεκκλίνει από την αρχή αυτή, δηλαδή το ότι η εν λόγω επιχείρηση ήταν η μοναδική επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα σε κράτος μέλος, δεν είναι αντικειμενικά, δεδομένου ότι η δικαιολογία που προβάλλεται, δηλαδή η ανάγκη εξασφαλίσεως του ανεφοδιασμού της εθνικής αγοράς, δεν ισχύει για το μεγαλύτερο μέρος των προσθέτων ποσοστώσεων που χορηγήθηκαν δυνάμει των προαναφερθέντων άρθρων 14Δ και 14Γ, καθόσον είναι γνωστό ότι η επιχείρηση εξάγει περισσότερο από τα τρία τέταρτα της παραγωγής σε λαμαρίνες της κατηγορίας ΙΙ. Το κριτήριο αυτό δεν εφαρμόζεται, επίσης, κατά τρόπο ομοιόμορφο, εφόσον η επιχείρηση DDS είναι η μόνη που μπορεί να επωφεληθεί από τη χορήγηση αυτών των προσθέτων ποσοστώσεων.

16 Εξάλλου, όπως σαφώς συνάγεται από τη δήλωση της 25ης Ιουλίου 1985, με την οποία το Συμβούλιο διατύπωσε τη σύμφωνη γνώμη του επί της προαναφερθείσας αποφάσεως 2760/85 βάσει του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, τα άρθρα αυτά συνδέονται με τη συγκεκριμένη ιθαγένεια της επιχειρήσεως στην οποία χορηγούνται οι ποσοστώσεις, στην προκειμένη περίπτωση της Δανίας, και ως εκ τούτου παραβιάζουν την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων που προβλέπει το άρθρο 4, στοιχείο β), της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Ο σύνδεσμος αυτός αποτελεί επίσης ένδειξη του ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι στην πραγματικότητα ατομικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί υπό τη μορφή γενικών αποφάσεων, πράγμα το οποίο συνιστά πρακτική αντιβαίνουσα στο κοινοτικό δίκαιο.

17 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν επεξέτεινε το άρθρο 16 της προαναφερθείσας αποφάσεως 234/84, το οποίο προβλέπει ειδικό σύστημα για την Ελλάδα και την Ιρλανδία, και στη Δανία αποδεικνύει ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν πληρούται ο όρος της υπάρξεως εξαιρετικών δυσχερειών οι οποίες να δικαιολογούν ειδική εθνική μεταχείριση.

18 Αντιθέτως, η Επιτροπή θεωρεί ότι η θέσπιση των προαναφερθέντων άρθρων 14Δ και 14Γ δεν είναι καθόλου ασυμβίβαστη προς τις αρχές που διέπουν το σύστημα των ποσοστώσεων του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και ότι, εν πάση περιπτώσει, δικαιολογείται εν ανάγκη από σοβαρότερους λόγους οι οποίοι αφορούν τη διατήρηση της απασχολήσεως και βασίζονται στη θεμελιώδη αρχή του άρθρου 3, στοιχείο ε), της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

19 Προς στήριξη της απόψεώς της, η Επιτροπή προβάλλει διαφόρους ισχυρισμούς. Υπογραμμίζει, καταρχάς, ότι ο κανόνας που προβλέπουν τα άρθρα 14Δ και 14Γ είναι κανόνας αφηρημένος και γενικός, δεν εξατομικεύει δε τους αποδέκτες της απόφασης οι οποίοι και καθορίζονται με αντικειμενικά κριτήρια. Η απλή διαπίστωση ότι μόνο η επιχείρηση DDS έχει επωφεληθεί επί του παρόντος από τις διατάξεις αυτές δεν αρκεί προς απόδειξη του ότι πρόκειται για διάταξη η οποία εισάγει διακρίσεις, ή ακόμα για ατομική απόφαση, η οποία έχει εκδοθεί κατ' επίφαση ως γενική απόφαση που απευθύνεται, στην πραγματικότητα, προς την επιχείρηση DDS. Επιχειρήσεις όπως η Hoogovens ή η Irish Steel, οι οποίες επίσης είναι οι μοναδικές επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα στις Κάτω Χώρες και στην Ιρλανδία αντιστοίχως, μπορούν επίσης να επιτύχουν, στο μέλλον, τη χορήγηση προσθέτων ποσοστώσεων βάσει του άρθρου 14Γ, εφόσον συγκεντρώνουν τις άλλες προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο αυτό. Εξάλλου, τα άρθρα 14Δ και 14Γ αποτελούν απλώς προέκταση του άρθρου 14, τη νομιμότητα του οποίου έχει ήδη αναγνωρίσει το Δικαστήριο με την απόφαση της 3ης Μαρτίου 1982 (Alpha Steel κατά Επιτροπής, 14/81, Συλλογή 1982, σ. 749).

20 Η Επιτροπή αναφέρει, στη συνέχεια, ότι δεν βλέπει τους λόγους για τους οποίους θα πρέπει να θεωρηθεί ότι το κριτήριο που υιοθέτησε στα άρθρα 14Δ και 14Γ, ήτοι το να είναι η επιχείρηση η μοναδική επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα της συγκεκριμένης χώρας, και η αιτιολογία του, εν προκειμένω η εξασφάλιση του εφοδιασμού κράτους μέλους με προϊόντα σιδήρου και χάλυβα, δεν συμβιβάζονται με τις αρχές της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Αναφέρεται σχετικά στην απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 1984 (Campus Oil, 72/83, Συλλογή 1984, σ. 2727), όπου το Δικαστήριο αναγνώρισε, όσον αφορά τα προϊόντα πετρελαίου, ότι η ανάγκη διασφαλίσεως του εφοδιασμού κράτους μέλους μπορούσε να δικαιολογήσει, για λόγους δημόσιας ασφάλειας, εξαίρεση από την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων που διατυπώνεται στο άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΟΚ. Η Επιτροπή θεωρεί, κατ' αναλογία, ότι η αρχή αυτή θα πρέπει να εφαρμοστεί και για τα προϊόντα σιδήρου και χάλυβα στην περίπτωση που υπάρχει μόνο ένας παραγωγός σε ορισμένο κράτος μέλος, διότι η χώρα αυτή θα εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την επιχείρηση αυτή για τον εφοδιασμό της αγοράς της, δεδομένου ότι η διασφάλιση του εφοδιασμού όσον αφορά τα προϊόντα σιδήρου και χάλυβα θα πρέπει να θεωρηθεί εξίσου ουσιώδης για την οικονομία μιας χώρας όσο και η διασφάλιση του εφοδιασμού της με προϊόντα πετρελαίου.

21 Η Επιτροπή αναφέρει ακόμα ότι, παρόλον ότι συμμερίζεται πλήρως την άποψη του Δικαστηρίου όσον αφορά την αρχή που διατυπώνεται στη σκέψη 32 της αποφάσεως της 19ης Σεπτεμβρίου 1985 (Finsider κατά Επιτροπής, 63 και 147/84, Συλλογή 1985, σ. 2857), σύμφωνα με την οποία δεν εναπόκειται στην Επιτροπή να προβαίνει σε « προσαρμογές των ποσοστώσεων ... ανάλογα με την κατάσταση που επικρατεί μόνο στην εθνική αγορά της συγκεκριμένης επιχείρησης, προσπαθώντας να διασφαλιστεί στην εν λόγω επιχείρηση η παραγωγή των προϊόντων που καταναλώνονται στην

αγορά αυτή », είναι της γνώμης ότι το αντικείμενο των άρθρων 14Δ και 14Γ δεν παραβιάζει καθόλου την αρχή αυτή. Αντικείμενο των άρθρων αυτών δεν είναι η παροχή οφέλους στην επιχείρηση DDS, αλλά η πρόβλεψη της δυνατότητας χορηγήσεως προσθέτων ποσοστώσεων σε επιχειρήσεις που κινδυνεύουν να παύσουν τις δραστηριότητές τους αν δεν λάβουν τις ποσοστώσεις αυτές, υπό τον όρο ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις συγκεντρώνουν όλες τις αντικειμενικές προϋποθέσεις που προβλέπουν τα άρθρα αυτά. Το αντικείμενο αυτό συμβιβάζεται πλήρως με τους αντικειμενικούς σκοπούς του άρθρου 3, στοιχείο ε), της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

22 Από τα στοιχεία που εκτίθενται ανωτέρω προκύπτει ότι ο κύριος λόγος που προβάλλει η Επιτροπή προς δικαιολόγηση της υπάρξεως του συστήματος που θεσπίζουν τα προαναφερθέντα άρθρα 14Δ και 14Γ συνίσταται στο ότι το άρθρο 14 της ως άνω αποφάσεως 234/84, το οποίο επιτρέπει στην Επιτροπή να χορηγεί, υπό ορισμένες αυστηρές προϋποθέσεις, προσαυξήσεις των ποσοστώσεων σε επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν εξαιρετικές δυσκολίες που προκαλούνται από την εφαρμογή του συστήματος των ποσοστώσεων, δεν επιτρέπει την κατάλληλη αντιμετώπιση της καταστάσεως στην περίπτωση που μια επιχείρηση βρίσκεται ενώπιον όχι μόνο εξαιρετικών δυσκολιών, αλλά και ιδιαιτέρων περιστάσεων, όπως όταν αποτελεί το μοναδικό παραγωγό προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ενός κράτους μέλους, ο εφοδιασμός του οποίου εξαρτάται, κατά συνέπεια, σε μεγάλο βαθμό από την εν λόγω επιχείρηση. Στην περίπτωση αυτή, είναι αναγκαία η χορήγηση προς την επιχείρηση αυτή πρόσθετης ποσοστώσεως, προκειμένου να αποφευχθεί η παύση της λειτουργίας της. Τα άρθρα 14Δ και 14Γ δεν αποβλέπουν σε κανένα άλλο σκοπό.

23 Παρατηρείται σχετικά ότι, όπως ορθώς ανέφερε η προσφεύγουσα, η αιτιολογία που προέβαλε η Επιτροπή κατά τη θέσπιση των άρθρων 14Δ και 14Γ φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, εσφαλμένη. Πράγματι, δεν γίνεται πλήρως αντιληπτό πώς μπορεί η Επιτροπή να δικαιολογεί την παρέκκλιση από την αρχή του αμετάβλητου των αντιστοίχων τμημάτων της αγοράς με το να επικαλείται μόνο την ανάγκη διασφαλίσεως του εφοδιασμού της αγοράς κράτους μέλους όταν το κράτος μέλος αυτό έχει μόνο μία επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα, ενώ από τα πληροφοριακά στοιχεία που διαθέτει το Δικαστήριο προκύπτει ότι η επιχείρηση DDS εξάγει τα τρία τέταρτα της παραγωγής της στην κατηγορία ΙΙ, η δε αγορά των λαμαρινών της κατηγορίας αυτής χαρακτηρίζεται από ικανότητα πλεονασματικής παραγωγής, η οποία επιτρέπει στις επιχειρήσεις των άλλων κρατών μελών να εφοδιάζουν, εφόσον παρίσταται ανάγκη, τη Δανία χωρίς καμία δυσκολία.

24 Εξάλλου, η διαπίστωση ότι οι εξαγωγές της Δανίας σε προϊόντα της κατηγορίας ΙΙ αντιστοιχούν σε σχεδόν εξίσου σημαντικές εισαγωγές και ότι, όσον αφορά τα άλλα

προϊόντα σιδήρου και χάλυβα τα οποία δεν παράγει η επιχείρηση DDS, η Δανία δεν αντιμετωπίζει πρόβλημα εφοδιασμού αποτελεί πρόσθετη ένδειξη ότι ο εφοδιασμός της χώρας αυτής δεν φαίνεται να τίθεται, εκ πρώτης όψεως, σε κίνδυνο αν η πρόσθετη ποσόστωση των 25 000 τόνων ανά τρίμηνο που προβλέπεται από τα προαναφερθέντα άρθρα 14Δ και 14Γ παύσει να χορηγείται στη μοναδική της επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα.

25 Εξάλλου, η προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Campus Oil, στην οποία αναφέρθηκε η Επιτροπή, δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον για την υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι η περίπτωση των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα μάλλον δύσκολα μπορεί να συγκριθεί με την περίπτωση των προϊόντων πετρελαίου λόγω των πολύ μεγάλων διαφορών που υφίστανται μεταξύ τους. Η αγορά των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα αποτελεί αγορά όπου υπάρχουν πλεονασματικές ικανότητες παραγωγής και στην οποία η Κοινότητα διαθέτει μέσα δράσεως, όπως το άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, σε περίπτωση ελλείψεως προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, ενώ τα δύο αυτά χαρακτηριστικά δεν απαντώνται καθόλου στις αγορές των προϊόντων πετρελαίου.

26 Υπό το φως των προεκτεθέντων στοιχείων, μπορεί να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα προέβαλε επιτυχώς τα κατάλληλα επιχειρήματα, τα οποία θα πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενο επισταμένης αναλύσεως κατά την εξέταση της κύριας προσφυγής. Επομένως, μπορεί να θεωρηθεί ότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας αποτελούν εκ πρώτης όψεως απόδειξη και μπορούν να δικαιολογήσουν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη των προσωρινών μέτρων που ζητεί.

27 Ακόμα και αν θεωρηθεί ότι στην προκειμένη περίπτωση η προσφεύγουσα προέβαλε τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που μπορούν, εκ πρώτης όψεως, να δικαιολογήσουν τη λήψη του ζητουμένου προσωρινού μέτρου, στο Δικαστήριο εναπόκειται ακόμα να εκτιμήσει τις περιστάσεις από τις οποίες προκύπτει το επείγον της υποθέσεως.

28 Από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου συνάγεται ότι ο επείγων χαρακτήρας της αιτήσεως για τη λήψη προσωρινών μέτρων, τον οποίο αναφέρει το άρθρο 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την ανάγκη εκδόσεως προσωρινής αποφάσεως προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στο διάδικο που ζητεί τη λήψη του προσωρινού μέτρου.

29 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει σχετικά ότι θα υποστεί, λόγω της χορηγήσεως των επιδίκων προσθέτων προσοστώσεων στην επιχείρηση DDS, σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, την οποία θα επιτείνει το γεγονός ότι η παραγωγή της συνίσταται σχεδόν αποκλειστικά σε λαμαρίνες quarto της κατηγορίας ΙΙ και ότι παραδίδει στη γερμανική

αγορά το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής της που είναι δυνατό να διατεθεί στην κοινή αγορά, ενώ η επιχείρηση DDS εξάγει το ήμισυ της παραγωγής της προς την αγορά αυτή. Θεωρεί ότι, χάρη στις συμπληρωματικές αυτές ποσοστώσεις, η επιχείρηση DDS μπόρεσε να αυξήσει την παραγωγή της και τις παραδόσεις της σε προϊόντα της κατηγορίας II κατά 25 % και να αυξήσει, κατά την αυτή αναλογία, τις εξαγωγές της προς την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, γεγονός το οποίο είχε ως αποτέλεσμα μεταβολή των τμημάτων της αγοράς προς όφελος της επιχειρήσεως DDS. Υπολογίζει τη μείωση του κύκλου εργασιών που υπέστη λόγω του γεγονότος αυτού σε 6 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα.

30 Εξάλλου, η διάθεση των προσθέτων ποσοστώσεων της επιχειρήσεως DDS στην αγορά, χωρίς να αντιστοιχεί σε ταυτόχρονη αύξηση της ζητήσεως, είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση των τιμών των προϊόντων της κατηγορίας II από 830 γερμανικά μάρκα σε 800 γερμανικά μάρκα ανά τόνο, ενώ η Επιτροπή είχε την πρόθεση να τις αυξήσει σε 860 γερμανικά μάρκα ανά τόνο. Η απώλεια που υπέστη η προσφεύγουσα για το λόγο αυτό μπορεί να εκτιμηθεί σε 4 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η ζημία την οποία έχει υποστεί από την έναρξη της ισχύος των επίμαχων άρθρων, λόγω της σωρεύσεως των δύο αυτών παραγόντων, μπορεί να εκτιμηθεί σε 10 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα, ποσό το οποίο αντιστοιχεί στο ήμισυ του κέρδους της όσον αφορά τη φορολογική χρήση 1984, προσθέτει δε ότι η ζημία αυτή θα επιτείνεται εφόσον θα χορηγούνται νέες πρόσθετες ποσοστώσεις στην επιχείρηση DDS.

31 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε ότι οι τιμές των λαμαρινών της κατηγορίας II σημείωσαν ελαφρή κάμψη όσον αφορά την περίοδο κατά την οποία χορήγησε συμπληρωματικές ποσοστώσεις στην επιχείρηση DDS δυνάμει των προαναφερθέντων άρθρων 14Δ και 14Γ, υπογραμμίζει όμως ότι η κάμψη αυτή των τιμών ήταν γενική για όλες τις κατηγορίες των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα και δεν περιορίστηκε μόνο στα προϊόντα της κατηγορίας II.

32 Η Επιτροπή τόνισε, εξάλλου, ότι οι πρόσθετες ποσοστώσεις που είχαν χορηγηθεί στην επιχείρηση DDS είχαν ληφθεί υπόψη για τον καθορισμό του ποσοστού μειώσεως που εφαρμόζεται στις ποσότητες αναφοράς των επιχειρήσεων σιδήρου και χάλυβα. Κατά τους υπολογισμούς της, η χορήγηση των προσθέτων ποσοστώσεων στην επιχείρηση DDS επέδρασε στο ποσοστό μειώσεως μόνο κατά ένα τοις εκατό. Αν δεν είχαν χορηγηθεί οι ποσοστώσεις αυτές, το εν λόγω ποσοστό αντί 49 % θα ήταν 48 %. Η προσφεύγουσα θα είχε λάβει, επομένως, 1 350 τόνους επιπλέον ανά τρίμηνο αν οι ποσοστώσεις αυτές δεν είχαν χορηγηθεί στην επιχείρηση DDS και αν δεν είχε υπάρξει αυτή η ελάττωση κατά 1 % του προαναφερθέντος ποσοστού μειώσεως.

33 Από τις περιστάσεις που αναφέρονται ανωτέρω, ιδίως δε από εκείνες που εκτίθενται στη σκέψη 32 της παρούσας Διατάξεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι αν η προσφεύγουσα

κατόρθωσε να αποδείξει ότι υπέστη οικονομική ζημία λόγω της χορηγήσεως συμπληρωματικών ποσοστώσεων στην επιχείρηση DDS, αντιθέτως δεν κατόρθωσε, όπως δικαίως υπογράμμισε η Επιτροπή, να παραθέσει επιχειρήματα από τα οποία να συνάγεται ότι υπέστη ζημία σοβαρή και ανεπανόρθωτη.

34 Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να αποδείξει κατά τρόπο σαφή ότι η πτώση των τιμών των λαμαρινών της κατηγορίας ΙΙ, η οποία σημειώθηκε κατά την περίοδο κατά την οποία χορηγήθηκαν συμπληρωματικές ποσοστώσεις στην επιχείρηση DDS, οφείλεται αποκλειστικά ή κατά μεγάλο βαθμό στις πρόσθετες αυτές ποσοστώσεις, ούτε ότι οι ποσοστώσεις αυτές μείωσαν σημαντικά τα τμήματα της αγοράς που κατέχει η προσφεύγουσα στην Κοινότητα.

35 Από τα ανωτέρω στοιχεία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα καθοριστικό επιχείρημα, βάσει του οποίου να μπορεί να συναχθεί ότι η προσφεύγουσα θα υποστεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία λόγω της χορηγήσεως από την Επιτροπή, βάσει των προαναφερθέντων άρθρων 14Δ και 14Γ, συμπληρωματικών ποσοστώσεων ύψους 25 000 τόνων ανά τρίμηνο στην επιχείρηση DDS.

Για τους λόγους αυτούς

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ,

κρίνοντας κατά τη διαδικασία λήψεως προσωρινών μέτρων,

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 22 Απριλίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart